

Vogels kijken in de ‘stad’, hoe doe je dat?

Wat doe je als je boven het winkelcentrum een groep Kraanvogels hoort? Natuurlijk breek je je gesprek met een oude bekende af. Je pakt de kijker die je trots (op aanraden van Lenny*) om je nek draagt of haalt een minikijker uit je jaszak en gaat staan turen naar dat luidruchtige sliertje hoog tegen de bewolking. Succes verzekerd: je gesprekspartner stapt met nijldige passen een winkel binnen en wist onderweg je contactgegevens uit zijn/haar mobieltje. Een passerende hond begint tegen je te blaffen. Een groep melige tieners loopt, overdreven naar boven kijkend, “per ongeluk” tegen je op. Een winkelier komt met klem vragen of je “dat” misschien ergens anders kunt gaan staan doen. En de rest van het winkelend publiek weet niet waar het moet kijken: naar jou, steeds naar de lucht of - met de situatie verlegen - de andere kant uit. Eén ding wordt duidelijk: dit kán dus kennelijk niet!

Carel de Vink

Toen ik als kind in de stad opgroeide en met een fanatiek veren verzamelend vriendje ontdekte hoe interessant vogels waren, was vogels kijken geen probleem. Niemand lette op spelende kinderen. Dus volgden we een kat die een Groenling pakte een tuin in. Tevergeefs proberend om de vogel te redden. Het leek alsof we een verdwaalde bal uit de tuin kwamen halen. Het enige wat we meenamen was een plukje geelgroene veertjes. Verstoppertje spelen of voorzichtig het nest van een Zanglijster bewonderen in het struikgewas kon allebei ‘zomaar’. Dat veranderde toen ik op kamers ging wonen. Met een pas gekregen verrekijker volgde ik een groep Kolganzen. Wat een uitzicht had ik over de daken aan de andere kant van de straat!. Maar mijn overbuurvrouw kwam prompt klagen bij mijn hospita. Ze voelde zich bekeken. Dus moest ik plechtig beloven mijn kijker alleen nog buiten de bebouwde kom te gebruiken (zucht!). Wat niet wegnam, dat mijn hospita me een paar weken later erbij haalde, toen burens Ransuil op hun schutting ontdekten. Waarom zat het beest zo stil? Het leek niet gewond. En honger had het ook niet, want het weigerde een aangeboden stuk brood. De vogel vond een extra pottenkijker (mij dus) er eentje teveel en vloog weg. Mijn advies was niet meer nodig.

Nu woon ik in hartje Bussum. Vanuit mijn kleine tuin kan ik redelijk ongezien de lucht afspeuren, met of zonder optische hulpmiddelen. Maar dat verhaal van die Kraanvogels is historisch. Ik besloot mijn gesprekspartner op de passerende groep te

wijzen. “Ja, leuk hè, die ganzen voelen de lente al,” was de reactie. Mijn verrekijker hield ik op zak, maar ik kon nog wel even het aantal schatten. Meer zat er niet in.

Wat nog wel eens wil lukken, is even stilstaan en doen alsof er iets in mijn nek prikt: hoofd schuin omhoog en met één hand frunniken aan mijn kraag. En ondertussen speuren naar de vogel(s) die ik ergens boven de huizen hoor roepen. Maar uitgebreid in een tuin koekeloeren of je dat Vuurgoudhaantje ook te zien krijgt, kun je maar een kwart minuut volhouden. Anders verschijnt er al spoedig een geërgerd gezicht voor het raam: “Zoek je wat?”

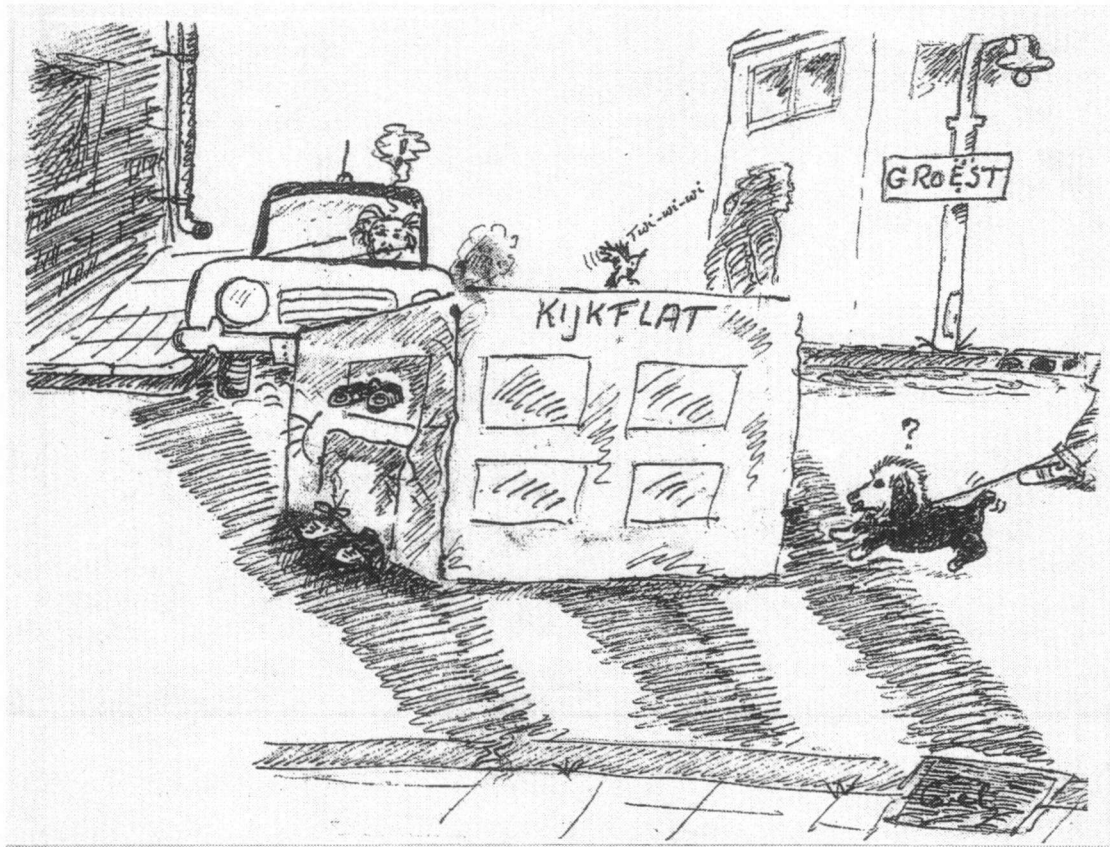
Waar zit die zingende Zwarte Roodstaart? Tot voor kort kon je je best doen om geruime tijd naar het rode licht te blijven kijken en er onopvallend overheen te turen naar de kerktoeren erachter. Maar die vlieger gaat niet meer op sinds er verkeersvriendelijke rotondes bestaan.

In een park heb je nog wel enige vrijheid om rond te kijken. Maar in een boom klimmen om er een nestkast te controleren, kun je maar beter voor dag en dauw doen. Een variant op park-genieten is het hengelen in een stadsgracht en wachten op wat er voorbij komt. Zonder haakje of aas word je daarbij ook niet gestoord door een karper of snoek. Zorg wel voor de benodigde papertjes. Niet alleen Naarden en Weesp bieden die kans, want ook andere plaatsen hebben hun singels en vijvers. Vanaf je balkon of dakterras kun je ook de lucht verkennen, mits je ervoor zorgt dat je “gereedschap” de overbuurvrouw niet nerveus maakt. Zonder meer geaccepteerd is het

installeren van een voederplek in je achtertuin of vensterbank. Kijken vanaf je sofa. En maar hopen dat de kat van de buren de Groenlingen met rust laat.

Maar nog altijd lopen we zo de vogels mis, die je tijdens het winkelen in winkelstraat of markt hoort. Het wachten is op iemand die mijn

'beste idee van vogelland' operationeel maakt: in je boodschappentas stop je een uitklapbaar flatgebouw met kijkgaten. Hoor, Kraanvogels! Ergens boven de straat. Je opent het zijvak van je tas, klapt je flatje uit op het zebrapad en speurt door de kijkgaten met je 8x40 de stadse hemel af. Moet kunnen!

*Verwijzing naar Lenny: zie De Korhaan, jrg. 43 nr. 5 pag. 157